

[K] **THIS IS ROCK-'N-ROLL. DE VLAAMSE OERPUNKERS VAN THE KIDS**

“Voor ons is het doel vooral geweest om de mensen te schokken, om erop te wijzen dat er wel iets gebeurde, dat het niet de hippies waren en dat het niet doodbloedde, maar dat er iets nieuws was waar ze wel eens naar moesten luisteren.” Aan het woord is Ludo Mariman, in 1978 door een mild sceptische Marc Didden geïnterviewd voor een televisie-reportage met de titel *Gisteren zullen we de pogo dansen*. Het is Marimans laconieke antwoord op de vraag of iemand die er doodgewoon uitziet, ook punk zou kunnen spelen. Voor veel Vlaamse kijkers is het de eerste kennismaking met de punk. Wat Mariman – sleutel door een ringetje in het linkeroor, haar in piekjes – antwoordt, kan gelden als een beginselverklaring. Het vergt moed – of toch zeker een stevige dosis *je-m'en-foutisme* – om in het Vlaanderen van de jaren zeventig voluit in punkmodus te gaan, want op veel begrip van de muziekpers of het mainstreampubliek moeten The Kids vooralsnog niet rekenen. Om even het muzikale landschap van die jaren te schetsen: de eerste elpee van The Kids en de laatste van hippiezanger Ferre Grignard komen in hetzelfde jaar 1978 uit. De livebeelden in de BRT-reportage tonen toeschouwers die, schijnbaar uit protest tegen de herrie, vredestekens maken terwijl Mariman en de zijnen ‘Anarchy in the UK’ van The Sex Pistols de grond in heien.

Wanneer de televisie in 1978 langskomt, hebben The Kids niettemin al een trouwe fanbase opgebouwd. Mariman richtte The Kids enkele jaren eerder op, samen met de broers Eddy en de nog piepjonge Danny De Haes op drums en bas. Mariman, een jonge dokwerker uit Antwerpen, was begonnen gitaar te spelen onder invloed van The Velvet Underground. Het hoekige geluid van die groep (met onder meer Lou Reed en John Cale in de rangen) had hem het zelfvertrouwen gegeven om,

The Kids anno 2016 met vooraan Ludo Mariman.

ondanks zijn technische beperkingen, eigen nummers te schrijven. Tijdens regelmatige trips naar Londen kwam Mariman in aanraking met de punkgolf die toen door het Verenigd Koninkrijk raasde. Op het moment dat een dan nog onbekeerde Didden The Kids komt interviewen, heeft de band een eerste album uit en is het tweede onderweg. “En zij (*de platenmaatschappijen, ML*) hebben ons gevraagd”, laat Mariman niet na eraan toe te voegen. The Kids hebben niet zelf moeten leuren met demo’s om een platencontract vast te krijgen.

Die twee eerste platen (*The Kids* en *Naughty Kids*) zijn in 2014 en 2015 door het Italiaanse Radiation Records opnieuw uitgebracht op vinyl. Goed nieuws voor de aficionado’s, want de originelen zijn amper nog te vinden en wisselen voor flinke bedragen van eigenaar.

Het titelloze debuutalbum opent met een stevige beginselverklaring: ‘This Is Rock ‘n Roll.’ *“It’s the only music that makes me feel good/ The only music I understood/ This is the reason we learned to play/ If you heard us you only can say/ This is rock ‘n roll.”* Ratelende gitaren, nerveuze drums en Mariman die zingt alsof zijn leven ervan afhangt. De hele plaat is een brok rauwe energie, in één dag op tape gezwierd door producer Leo Caerts. Het zegt wel iets over de toestand van het Belgische muzieklandschap anno 1978 dat uitgerekend de man die de schlagerhit ‘Eviva España’ op de mensheid losliet, de eerste Belgische punkplaat inblikte. Caerts slaagt er echter wonderwel in de energie van het trio te capteren. Het tempo verzwakt nergens, twaalf nummers lang gaat het plankgas. En na een goeie 25 minuten is het alweer voorbij – de live bonustracks op de heruitgave even niet meegerekend. Wat bij het beluisteren meteen opvalt: hoe melodieus, haast dansbaar het vroege werk van The Kids is. De energieke pubrock

van een groep als Eddy and the Hot Rods liet schijnbaar meer sporen na dan het agressievere werk van The Sex Pistols.

The Kids wordt nog datzelfde jaar gevolgd door *Naughty Kids*. Luk Van den Poel sluit zich bij de groep aan op leadgitaar, wat een potiger geluid geeft. *Naughty Kids* tapt niettemin stevig uit hetzelfde vaatje als *The Kids*. Met dat verschil dat de nummers op *The Kids* bij het moment van opname al enkele jaren hadden kunnen rijpen. De meeste nummers op *Naughty Kids* hadden dat geluk niet. Hier en daar sluipt er een afleggerijtje tussen, al neemt dat zeker niet weg dat het album dan nog genoeg klassiekers bevat, genre 'Rock over Belgium', 'Jesus Christ Didn't Exist' en 'Razor Blades for Sale', waarin Mariman de snelle commercialisering van de punk op de korrel neemt.

In de jaren daarna slaan The Kids een andere weg in. Op het derde album *Living in the Twentieth Century* klinkt naast rechttoe rechtaan rock-'n-roll ook calypso door (een hilarische cover van 'Louie Louie', met Raymond van het Groenewoud achter het plastic orgeltje), en zelfs een als slow verklede protestsong tegen het opkomende extreemrechts ('Here They Come'). En er staat één onsterfelijke klassieker op: 'Do You Wanna Know.' Dat nummer is het enige uit *Living in the 20th Century* dat ook vandaag nog de setlist van de band haalt. De meeste andere songs zitten te ver buiten het klassieke punkidoom, al geven ze mooi aan hoe Mariman rijpte als songwriter. Maar met de balladeer Mariman weet het publiek, vandaag net zo min als vroeger, raad.

Voor hun volgende album, *Black Out*, gaat de volumeknop weer wat naar rechts. Het levert de band zijn bekendste anthem op: 'There Will Be No Next Time'. "I want you and I'm sure I will get you/When you fall for me I will say that we are through/ So come on/ there will be no next time", klinkt het. Het hele nummer laveert tussen zelfverzekerde machopraat en de pessimistische zekerheid dat er geen volgende keer zal zijn. Dat weerspiegelt zich ook in de muzikale opbouw: de strofes hebben wat weg van klassieke bubblegumpop, maar de refreinen openen met een akkoord als een donderslag. In het galmende, van *treble* en echo doortrokken geluid zit de existentiële angst vervat van iemand die aan den lijve ondervindt wat *no future* betekent, de new wave ligt al op de loer. Het moet bij veel jongeren in de uitzichtloze jaren 1980 een stevige snaar geraakt

hebben. "Onterecht geen wereldhit geworden", is de consensus bij popkenners. Om achteraf onbegrijpelijke redenen wordt het nummer niet op single uitgebracht. Niettemin blijkt bij Kids-concerten het hele publiek het nummer van voor tot achter mee te kunnen brullen.

De rest van het album *Black Out* kan men beter vergeten. Nogal wat andere nummers op die plaat missen richting: de pure punkenergie is weg, en het hardrockjasje dat meer dan één nummer aangemeten krijgt, overtuigt niet. Er volgt nog één wisselvallige liveplaat en een wankele laatste elpee. In 1986 houdt de band het voor bekeken: na veel ups en downs is van de originele gedrevenheid niet veel meer over, en tussen de verwaterde new wave op de radio heeft de groep evenmin iets te zoeken. Daarop volgt tien jaar stilte.

Wanneer The Kids in 1996 opnieuw samenkomen – het begin van een *never ending tour* in wisselende bezettingen, met Mariman en Van de Poel als kern – besluit de groep wijselijk te putten uit het rechttoe rechtaan materiaal van de twee eerste albums, aangevuld met 'Do You Wanna Know' en – uiteraard – 'There Will Be No Next Time.'

Dat leidde in 2001 tot het livealbum *Flabbergasted*. Tijdens het concert in de Brusselse Ancienne Belgique hoor je een band in goede doen: het speelplezier spat ervan af, nergens sleet of routine, ondanks het zilveren jubileum. Op cd is het album al lang uitverkocht, maar het Antwerpse Starman Records bracht het in 2015 opnieuw uit op vinyl.

Voor wie alles van de band wil hebben, verscheen in 2007 een cd-box met alle studio-albums, een livealbum uit 1985 en een concert-dvd. De heruitgaven van de twee eerste studioalbums en het live-album *Flabbergasted* bieden de nieuwsgierige muziekliefhebber echter een mooi beeld van The Kids in hun bevattelijkste vorm – die van vaderlandse punksloebbers *avant la lettre*. En, cliché der clichés, maar in dit geval absoluut waar: op vinyl klinkt het allemaal nog tien keer beter. *So come on!*

MICHIEL LEEN

The Kids bestaan in 2016 veertig jaar en vieren dat met een reeks concerten.

www.thekidspunk.eu, www.starmanrecords.com